

(ಪ್ರಸಂಗಿ 11:6)

1. ಮುಂ-ಜಾ-ನೆ ಹೊ-ತ್ತ-ಲ್ಲೇ ಸೂ-ರ್ಯ ಮೂ-ಡೋ ಮುಂ-ಚೆ,
 ಕ-ಣ್ಣ-ಲಿ-ದ್ರೂ ನಿ-ದ್ದೆ
 ಪ್ರಾ-ಥಿ-ಸಿ, ತ-ಯಾ-ರಾ-ಗು-ತ್ತೇ-ವೆ.
 ಜ-ನ-ರ ಸಂ-ಧಿ-ಸಿ ಬೀ-ರು-ತ್ತೇ-ವೆ ನ-ಗೆ
 ಕೇ-ಳ-ಲಿ ಬಿ-ಡ-ಲಿ
 ಸೋ-ಲ-ದೆ ನಾ-ವು ಸಾ-ರು-ತ್ತೇ-ವೆ.

(ಪಲ್ಲವಿ)

ನಿ-ನ್ನ ಸೇ-ವೆ-ಯಿಂ-ದ,
 ಜೀ-ವ-ನ ಸಾ-ರ್ಥ-ಕ
 ಮಾ-ಡು-ವೆ-ವು ನೀ ಹೇ-ಳು-ವಂ-ತೆ.
 ಬಿ-ಸಿ-ಲ ತಾ-ಳು-ತ್ತಾ,
 ಮ-ಳೆ-ಲೂ ಸಾ-ರು-ತ್ತಾ
 ನಾ-ವು ನಿ-ನ್ನ ಪ್ರೀ-ತಿ-ಸು-ವೆ-ವು “ಯೆ-ಹೋ-ವ.”

2. ದಿ-ನ-ವು ಮು-ಗಿ-ದು, ಕ-ತ್ತ-ಲೆ-ಯಾ-ಗಿ-ದ್ದು,
 ದ-ಣಿ-ವಾ-ಗಿ-ದ್ದ-ರೂ
 ಮ-ನ-ದಿ ನೆ-ಮ್ಮ-ದಿ ಆ-ನಂ-ದ.
 ಸೇ-ರಿ-ತು ತಂ-ದೆ-ಗೆ ಉ-ತ್ತ-ಮ ಅ-ರ್ಪ-ಣೆ
 ದಿ-ನ-ವೂ ಹ-ರ-ಸೋ
 ದೇ-ವ-ರೇ ನಿ-ನ-ಗೆ ವಂ-ದ-ನೆ.

(ಪಲ್ಲವಿ)